

TAHTA KURDU

LAYLA MARTÍNEZ

TAHTA KURDU
LAYLA MARTÍNEZ

Özgün Adı: Carcoma
© Layla Martínez, 2021
Casanovas & Lynch Literary Agency aracılığıyla.

© 2023 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-74632-9-6

Baskı: Haziran 2023

Çeviri: İrem Genç
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Tuğçe Özdil Sarıkaya
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Füsun Turcan Elmasoğlu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ

Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul

Sertifika No: 49450

info@yanpasaj.com

www.yanpasaj.com

TAHTA KURDU

LAYLA MARTÍNEZ

ÇEVİRİ: İREM GENÇ

YAN | PA
SAJ

Layla MartÍnez, bağımsız yayınevi Antipersona'da yazar ve editör olarak çalışmaktadır. Son eseri *Utopía no es una isla* (Episkaia, 2020), son yüzyıllardaki ütopya fikrini ve günümüzde ütopik bir ufuk inşa etme olasılığını ele alır. Kadınlar ve toplumsal hareketler üzerine edebiyat atölyeleri, film incelemeleri ve konuşmalar koordine etmiş ve bizzat kendisi bu konularda ders vermiştir. *El Salto* gazetesinde düzenli olarak yazmaktadır.

İrem Genç, 1997'de İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde öğrenimini tamamladıktan sonra bir süre İspanya'da yaşadı. Çeviri yapmaya üniversite yıllarında başladı. İngilizce ve İspanyolca dillerinde çalışmalarına devam ediyor.

José'ye, Tanrı evliliğimizi kutsasın.

Yayincının Notu

Bazı cümlelerde noktalama işaretlerinin olmaması ya da farklı olması ve konuşma cümlelerinde tırnak işareti veya konuşma çizgisi kullanılmaması yazarın özel tercihi olduğundan metin boyunca yazarın bu tercihi-
ne sadık kalındı.

Eşikten adımımı attığımda ev üzerime çullandı. Bu tuğla ve toz yığını hep aynısını yapıyor, kapıdan giren herkesin üzerine atlayıp nefessiz bırakana kadar karnını sıkıyor. Annem bu evin insanın dişlerini döktüğünü ve içini kuruttuğunu söylerdi ama annem buradan gideli çok uzun zaman oldu, onu hatırlamıyorum. Öyle dediğini anneannem anlattığı için biliyorum, gerçi anlatmasa da olurdu, ben zaten farkındayım. Burada insanın dişleri, saçları, etleri dökülüyor ve gardını indirdiğin an oradan oraya sürünüyorsun veya yatağa girip bir daha asla kalkamaz hâle geliyorsun.

Sırt çantamı sandığın üstüne bırakıp yemek odasının kapısını açtım. Anneannem orada değildi. Mutfak masasının altında ya da kiler dolabında da yoktu. Üst katta şansımı denemeye karar verdim. Şifonyerin çekmecelerini, gardırobun kapaklarını açtım ama orada da bulamadım. Kahrolası ihtiyar. Sonra yataklardan birinin altından çıkan ayakkabı uçlarını gördüm. Başka zaman olsa yorganın kenarını kaldırmazdım çünkü yatağın altında yaşayanları rahatsız etmemek

gerek ama anneannemin ayakkabılarını nerede görsem tanır dım. Rugan öyle parlar ki odanın diğer ucundan kendi yansımanı görebilirsin. Yorganı kaldırdığımda gözünü dikmiş, baza tahtalarına bakıyordu. Bir sabah onu sandıktan çıkarken gören bir komşu, gazetecilere ihtiyarın bunadığını söylemişti ama saçları hep yol kenarındaki bir kafenin fritözünden daha kirli olan o dedikoducu kaltak nereden bilecekti. Bunadığı falan yoktu.

İhtiyarı sürükleyerek çıkardım, yatağın üstüne oturttum ve omuzlarından tutarak sarstım. Bu bazen işe yarıyordu, bazen de yaramıyordu; bu kez işe yaramadı. İşe yaramadığında geçmesini beklemek en iyisi. Onu koridora kadar sürükleyip odanın kapısını açtım, içeri itip kapıyı anahtarla kilitledim. Bu evde bütün kapılar dışarıdan kilitlenebilir. İnsanların Noel'de yaptığı aptallıklar gibi bu da bir aile geleneği. Bizim birbirimizi odalara kilitlemek gibi pek çok geleneğimiz vardır ama kuzuların bize bir zararı dokunmadığı için asla kuzu eti yemeyiz, terbiyesizlik gibi geliyor.

Çantamı almak için aşağı inip ardından tekrar merdivenlerden çıktım. Odaya çıkan merdivenler dışında, üst katta ihtiyarla paylaştığım tek bir oda var. Sırt çantamı yatağımın, küçük olanın üzerine bıraktım. Burası önceden annemin yatağıydı, ondan önce de anneannemin. Bu evde insana para, altın yüzük, baş harflerin işlendiği nevresimler miras kalmaz, burada ölülerin bize bıraktığı şey yataklar ve kızgınlıktır. Öfke ve geceleri yatacak bir yer, bu evde miras kalabilecek tek şey bunlar. Saçlarım bile anneanneme çekmemiş, ihtiyarın bu yaşta bile hâlâ halat gibi gür saçları var, açık bıraktığında çok güzel görünüyor; benimse kafama yapışan ve yıkadıktan iki saat sonra yağlanan sönük ve seyrek dört tel saçım var.

Yatağı seviyorum çünkü yatak başlığı selofanla yapıştırılmış koruyucu melek resimleriyle dolu. Ara sıra selofan

eski ve çürük olduğundan düşüyor ama ben hemen dişimle yeni bir parça kesip onu değiştiriyorum. En sevdiğim resim meleğin uçurumdan düşmek üzere olan iki çocuğu izlediği. Çocuklar bir kayalıkta oynuyor, sanki uçurumun kenarında değil de evlerinin avlusundalarmış gibi aptal aptal gülümsüyorlar. Yaşları da epey büyük ama şapşallar bir şey yokmuş gibi orada duruyorlar işte. Çoğu sabah uyanır uyanmaz çocuklar düştü mü diye resme bakıyorum. Bir bebeğin evi ateşe vermek üzere olduğu başka bir resim de var, birinde ikizler parmaklarını prize sokmaya çalışıyor ve bir diğerinde de bir kız çocuğu mutfak bıçağıyla parmağını kesmek üzere. Hepsi yuvarlak, pembe yanaklı psikopatlar gibi gülümsüyorlar. İhtiyar o resimleri, annem doğduğunda melekler onu korusun diye astı ve ikisi her gece uyumadan avuçlarını birleştirip yatağın yanında diz çökerek, Yatağımın Dört Köşesi Var, Dört Melek Beni Korusun duasını okurlardı. Ama sonra ihtiyar gerçek melekleri görünce resimleri çizenlerin hayatında hiç melek görmediğini anladı çünkü hiçbirinin sarı bukleleri ve öyle güzel suratları yoktu. Hepsi daha çok, devasa böceklere benziyordu, peygamber devesi gibi. Anneannem dua etmeyi bıraktı çünkü kim yüzlerce gözü ve kısa ağzı olan dört peygamber devesinin kızının yatağına gelmesini isterdi ki. Şimdi onlara dua etmemizin sebebi çatıya kurulup antenlerini ve uzun bacaklarını bacadan içeri sokmalarından korkmamız. Bazen oradan ses gelince bakmak için yukarı çıkıyoruz ve fayans boşluklarından bizi izleyen gözlerini görüyoruz, sonra da onları korkutmak için bir Selam Sana Ey Meryem duası okuyoruz.

Sırt çantasından kıyafetlerimi çıkarıp yatağın üzerine yerleştirdim. Dört tişört, iki külotlu çorap, beş külot, beş çift çorap ve hâkimin karşısına çıkmak zorunda kaldığımda giydiğim kıyafetler: siyah pantolon ve çiçekli bir gömlek. İş

görüşmelerinde de bu pantolonla gömleği giyiyordum çünkü masum ve uslu biri olduğum, bu yüzden de vahşice sömürülmeye fazlasıyla istekli olduğum izlenimini vermek istiyordum. Masum görünme taktiği hâkimde işe yaradı ama şirketlerde yaramadı. Bence dişlerimi sıkarak gülümsediğim için öfkemi yüzümden anlıyorlardı. Bulduğum tek iş Jarabo'ların oğluna bakıcılık yapmaktı, gömüğüm ya da kindar olmam onların umurunda değildi çünkü benim ailem eskiden beri onlara hizmet etmişti ve nasıl giyinirsem giyineyim, onlara ne kadar kin tutarsam tutayım bu hep böyle devam edecekti.

Gömlek artık bir şeye yaramazdı, rengi solmuştu ama önemi yoktu çünkü olanlardan sonra artık iş görüşmesine falan gitmeyecektim ya da kimse beni işe falan almayacaktı. Artık kinimin belli olmasını engellemek için dişlerimi sıkarak zorunda kalmayacağım ama ihtiyar bir şeyler yapmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor. Bütün gün evde olmamı istemediği için böyle diyor ama doğru söylüyor çünkü uzun süre bir şey yapmazsam sinirlerim bozuluyor ve içim çürüyor. Köpek gezdirmek yapmak istediğim bir iş ama burada kimse bana bunun için para ödemez, burada köpekleri bir ağla kapatıyorlar. Ara sıra kapının üstünden bir parça kuru ekmek atarlarsa ne mutlu onlara.

Neyse, devam ediyorum. Kıyafetleri çantadan çıkarınca üstümdeki gömleği çıkarıp temiz bir tane giydim. Size güzel olduğunu söylemek isterdim ama bu doğru değil ve size her şeyi olduğu gibi anlatmak istiyorum. Gerçek şu ki gömleğin ikisi de çok çirkindi, şekilleri bozulmuş ve kullanılmaktan eskimişlerdi ama en azından ikincisi buranın kapalı kalmış boktan otobüsleri gibi kokmuyordu, otobüslerin koltuk döşemelerine spor salonu soyunma odası kokusu sinmiş gibiydi. Kıyafetleri şifonyerin son çekmecesine koydum ancak bunun bir aptallık olduğunu biliyordum. Yarın giysileri mutfak

dolabında, kilerin raflarında veya girişteki sandıkta aramam gerekecekti. Hep aynı şey oluyordu, bu evde hiçbir şeye güven olmazdı ama özellikle dolaplara ve duvarlara güven olmazdı. Şifonyerlere belki biraz güvenilebilirdi, yine de çok değil.

Bir gümbürtü duyunca ihtiyarın başıyla kapıya vurduğunu anladım. Herhâlde dönmek üzereydi, odanın penceresine yaklaşmadan önce onu uyandırsam iyi olacaktı; bu, oradan ilk atlaması ya da düşmesi olmazdı, zaten böyle yapmaya devam ederse ya sakat kalacak ya da aptal olacaktı. Odaya dönüp kapıyı açtım. Bu defa tamamen dönene kadar onu daha sertçe sarstım, ay, yavrum, içeri girdiğini hissetmedim, dedi. Yarım saat önce geldiğimi ama onun bu süre boyunca burada olmadığını söyledim. Azizler insanı götürdü mü tam götürüyor, dedi. Odadan çıkıp merdivenlerden inişini izledim. Basamaklar sanki kırılacakmış gibi gıcırdadı, hâlbuki ihtiyar elli kilo bile değildi. Burada gördüğünüz yalnızca sallanan deriydi, içinde et yoktu. Ben inerken merdiven gıcırdamadı. Basamaklara da güven olmazdı.

İhtiyar mutfakta bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Saat neredeyse öğleden sonra ikiydi ama karnım aç değildi, o zamanlar benim karnım hiç acıkmazdı, midemdeki tek şey hasta bir köpek iştahsızlığıydı. Masanın üzerine iki derin tabak koyup tencereyi masaya yaklaştırdı. Yemekte ne olduğunu sormaya gerek yoktu çünkü bu evde her zaman aynı şeyi yiyorduk. Ben artık alışmıştım çünkü kendimi bildim bileli bu böyleydi ama insanlara tuhaf geliyor, o yüzden anlatayım. İhtiyar bir tencere dolusu suyu ocağa koyuyor ve evde ne varsa içine atıyor, genelde bostandan topladıkları ya da çalılıkta bulduğu şeyler, bazen bir avuç nohut ya da kasabaya gelen kamyonlardan aldığı fasulye. Tencere saatlerce kaynıyor, ihtiyar onu her gün biraz daha kaynatıyor, aklına estiği gibi içine bir şeyler atıyor ve biz yedikçe içine su ve başka şeyler ekliyor,

yiyecekler artık bozulunca tencereyi yıkayıp baştan başlıyor. Annem bu yemekten nefret ederdi ama önemi yok çünkü annemin çok uzun zaman önce gittiğini size söylemiştim. Ben de bayılmıyorum ama bir şey de demiyorum çünkü başka bir şey pişirmeye ne hâlim ne de isteğim var.

Yemeğe her zamanki gibi bir sürü ekmek parçası attım ve ıslanmalarını bekledim. İhtiyar bir şişe şarap çıkarıp üç bardak doldurdu, biri bana, biri kendisine, biri de Azize'ye. Biraz keyifsiz, dedi ve bardağı lavabonun yanındaki sunakta duran Azize Gema figürünün yanına koydu. Ardından masada yanıma oturdu ve otobüsün kalabalık olup olmadığını sordu. Kasapla benim dışımda kimse yoktu, dedim ve kasabın ısırsa kendi kendini zehirleyen salyalı ve pis diliyle bana bir şey söyleyip söylemediğini sordu. Hiçbir şey dememişti çünkü bu kasabada insanlar pislik olmanın yanı sıra korkaktırlar, dört beş kişi bir araya gelmedikçe yüzüne bir şey söyleyemezler.

Anneannem ayağa kalkıp Azize'nin bardağına neredeyse taşana kadar biraz daha şarap doldurdu. Ardından haç çıkardı. Bakalım Azize bu gece piç herife kötü rüyalar götürecekmidi, dedi ama ben götürmeyeceğini biliyordum çünkü Azize bu kasabadaki bütün sefillerle uğraşamazdı. Bunun çaresine bizim bakmamız gerekiyor. Yemek bitince tabakları toplayıp lavaboya koydum. Anneannem yemek odasına gidip tespih çekmek için kanepeye uzandı. Bir Selam Sana Ey Meryem ölümler için, bir defa azizler için ve bir defa da sıradağların tepesinden kasabayı koruyan şapeldeki Meryem için.

Ön avluya çıkıp kapının yanındaki çıkıntıya oturdum. Bu saatlerde kasaba hep boş olur ama zaten komşular, ihtiyardan bir şey istemeleri gerekmedikçe kapımıza gelmez. Zeytinliğe ya da harman yerine gitmek için buradan geçmekten başka çareleri kalmadığında, sanki birden akıllarına gaz musluğunu açık bıraktıkları gelmiş gibi adımlarını hızlandırırılar. Yine

de bazılarının avlu kapısına tükürecek vakti vardır. Balgamlar yere yapışır ve güneş onları kuruttuğunda beyaz lekeler bırakır. Bir gece biri asmaya çamaşır suyu döktü. Yapraklar düştü ama dallar hâlâ dış cepheye tutunuyor. Anneannem onu oradan sökmek istemiyor. Herkes görsün, diyor. Dallardan birine Azize Águeda'nın resmini astı. Halesi ve şehitlikte kesilen göğüslerini taşıdığı tepsi altın rengindeydi. Bir saksagan resmi söküp götürdü. Oraya saksagan için başka parlak şeyler de bıraktık ama bir daha gelmedi, sadece Azize ilgisini çekmişti. Onu gayet iyi anladım.

Birinin bana seslendiğini duyunca içeri girdim. Atmosfer daha da ağırlaşmıştı, ev nefesini tutuyordu. Yemek odasına gittim ama ihtiyar kanepede elinde tespihle, ağzı açık bir hâlde uyuyordu. Yeniden sesi duydum, bu defa üst kattan geliyordu. Koşarak merdivenlerden çıktım ancak yalnızca dolabın kapağının kapandığını görebildim. Bu tuzağa düşmeyecektim. Önüne bir sandalye koydum. Çıkmak için arkamı döndüm ama koridora varmama kalmadan yumruklar başladı. Sesler önce belli belirsizdi, sonra gittikçe şiddetlendi. İçeriden çağırıyorlardı, her defasında daha yüksek sesle. Ardından dolabı tırmalamaya ve sarsmaya başladılar, kapak parçalanıyordu. Ahşap her bir darbeye kırılıyordu. İçeriden sanki bir çocuk ağlaması geliyordu, duyunca hemen tanıdım çünkü bu sesi yüzlerce kez duymuştum. Kapıya yaklaştım. O an sandalye yere düştü ve dolap açıldı. Bütün ev beklenti içinde odanın etrafında toplandı.

Kapalı kalsa daha iyi olur, kızım, dedi ihtiyar arkamdan. Sesini duyunca irkildim, ne merdivenlerden çıktığını ne de odaya girdiğini duymuştum. Dolaptan gelen sesler hep böyle bir etki yaratır; bu sesleri duyduğunda başka bir şey düşüneyemeyeceği türden bir afallama gelir insana, sanki aptal ya da sağır olmuşsun gibi veya ikisi birden. İhtiyar dolaba yaklaştı,

koyduğum sandalyeyi kenara çektikten sonra hep yanında taşıdığı anahtarı çıkarıp dolabı kilitledi. Ev duvarlarını ve tavanlarını üzerimize kapattı, üzerimize atıldı, bizi korumak için miydi yoksa boğmak için miydi kim bilir, belki ikisi de, zaten bu dört duvar arasında ikisinin birbirinden pek bir farkı yok.

Toprak yolda, avlunun kapısının önünde duran bir arabanın motorunu duyduk. Pencereye yaklaşım perdeyi açtım. Bir ışık parıltısı bir an gözlerimi kamaştırdı, eve doğrultulmuş bir fotoğraf makinesinin objektifine yansıyan güneş. Biri onlara döndüğümü haber vermiş olmalıydı. Olay olduğunda kasaba gazetecilerle doldu, gazeteciler komşularla konuştular ve hepsi televizyona çıkabilmek için onlara dedikodu anlatmaya koştular. Elbette çıktılar, ne kadar çok anlatıp uydururlarsa televizyona da o kadar çok çıkıyorlardı. Sabah programlarında canlı yayında onlarla röportaj yapıyorlardı, onlar da okula doğru düzgün gitmediğimi kimseyle konuşmadığımı hiç erkek arkadaşım olmadığını ama hep kızlara baktığımı söylüyorlardı. Ay, ben bu işe bulaşmak istemiyorum ama benim yeğenime sanki böyle istiyor gibi bakıyor, ay ben bilmem ama burada onu kimse bir erkekle görmedi, diyordu ikiyüzlüler ve nefret, yemek kalıntılarıyla birlikte dişlerinin arasında kalıyordu. Size söylediğim gibi, bu kasabada sadece sahtekârlar ve yalakalar var. Hepsi gidip patrona polise gazetecilere ötmeye peşinde, ne hakkında olduğu önemli değil, sırtlarını sıvazlasınlar da.

İhtiyarın da dedikodusunu yapıyorlardı. Kendi kendine konuştuğunu sandıkta uyuduğunu asmanın altında çırılçıplak yıkandığını söylüyorlardı. Röportajlar her defasında daha uzundu ve onlar her defasında daha çok konuşuyordu. Herkes televizyona çıkmak istiyordu ve ne kadar çok uydururlarsa o kadar çok çıkıyorlardı. O istek boğazlarından yukarı çıkıyor,

dillerine dolanıyor ve ağızlarından sadece safra ve daha fazla safra çıkıyordu, yıllardır biriktirmiş olsalar da yeni olsa da bir şey fark etmiyordu çünkü sonuç aynıydı. İhtiyarı mezarlıkta kemik bulmak için toprağı eğerken, evde kimse yokken ölülerle konuşurken gördüklerini söylediler. Konuşuyorlar, konuşuyorlardı ve dedikoduları, yalanları televizyon programlarında tartışılıyor, sosyal medyada viral oluyordu, herkes bizim hakkımızda her şeyi bildiğini sanıyordu. Çoğu bizden tiksiniyordu. Nefret de vardı, kameraların önünde bizi tartışırken damaklarına yapışan ve dudaklarının kenarlarından damlayan yoğun bir nefret. Bazıları bizim için üzülüyordu, hasta olduğumuzu ve ihtiyara bakmaları için sosyal hizmetleri aramak gerektiğini söylüyorlardı. Belki çatlak ya da yarım akıllı gibi görüdüğümünden ya da her hâlükârda yeteri kadar normal olmadığımdan benim için de aynısı geçerliydi. Deli ya da aptal olduğumu düşünmeleri umurumda değil ama bana üzölmelerini kabul etmem, asla olmaz, yaptığım onca şeyi yoldan geçen bir pislik bana acısın diye yapmadım.

İhtiyar beni pencereden uzaklaştırdı çünkü görüyordu ki gazetecileri tekrar görmek beni kahrediyordu. Sinirlerim bozulmasın diye onları aklımdan çıkarmaya çalıştım ama bunun üzerine düşünmediğim anlarda bile beynimin içinde dırdır dırdır dırdır devam edeceklerini biliyordum, gece önceden annemin, ondan önce anneannemin, ondan önce kimin olduğunu bilmediğim yatağı yattığımda her şey yeniden belirecekti. Çocuğun ağlamasını duydum, dedim ihtiyara biraz konuyu değiştirmek ve biraz da konuşmak istediğimden çünkü tutuklu kaldığım haftalar beni neredeyse hiç konuşamaz hâle getirmişti. Sen döndüğünden beri ev huzursuz, diye cevap verip konuyu kapattı çünkü söyleyecek bir şeyi yoksa hiçbir zaman konuşası olmazdı. Cevabının beni tatmin etmediğini görünce odadan çıkmadan bana döndü. Sakinleşmesinin iki

yolu olduğunu biliyorsun, dedi, azizlere dua etmek ya da ona istediğini vermek.

Ağır ağır merdivenlerden indi, ben de bir kez daha gar-dıropla baş başa kaldım. Sabırsız ve açtı, hissedebiliyordum. Ağıldaki köpeğinki gibi, köstek vurulan atınki gibi bir açlıktı bu. İhtiyarın arkasından gitmek için dolabın yanından geçince ahşap gıcırdadı. Hilebaz, kapağı açmam için beni kışkırtı-yordu ama ben bu numaraları artık biliyordum.

Mutfakta ihtiyar, Aziz'e dua etmek için sobayı yakmıştı. Ateşi kuru çalı çırpı, çam dalları ve eski kâğıtlarla harlıyor-du. Ateş açgözlülük etmesin diye hepsi küçük küçük parçalar hâlindeydi. Ona bakarak bir şeyler fısıldıyordu. Dualar ben duymadan dişlerinin arasından dökülüyordu ama bir dağın zirvesinde babası tarafından başı kesilen Azize Bárbara'ya kaynar suda yıkanan Azize Cecilia'ya tecavüzcüsü tarafından öldürülen Azize María Goretti'ye kuduz erkekler tarafından öldürülen tüm azizelere dua ettiğini biliyordum.

Transtan çıktığında bana bir resim uzattı. Bunu dışarıdaki gazeteciye ver, dedi ve közleri ayırırken yavaş yavaş uyuması için ateşe şarkı söyledi. Bu, baş melek Cebrail'in bir resmiydi, altın renkli bir zırhı vardı ve kanatlarını açmıştı. Bir elinde kılıç diğerinde ise terazi vardı, bu hoşuma gitti çünkü ölüm olmadan adaletin, kefaret olmadan da ölümün olmayacağı anlamına geldiğini düşündüm. Hoşuma gitmeyen şey bu me-leğin de güzel olması ve peygamber devesi güve ya da çekirge olmamasıydı, demek ki bu ressam da hiç melek görmemişti. Bütün dini resim ressamaları sahtekâr ve ben artık tüm bu ya-lanlardan bıktım.

Beni çekmelerini istemiyorum, diye hayıflandım ama ihti-yar tüm hayıflanmalarımı umursamadığı gibi bunu da umur-samadı. Koridoru geçip ön kapıyı açtım. Ev ürperdi, zevkten mi yoksa tiksintiden mi bilmiyorum ama zaten önemi yok

çünkü burada ikisi arasında pek fark yok. Gazeteciyi tanımadım, hepsi bana aynı geliyordu. Aynı sakal, aynı saç kesimi, sanki beni suçluyormuş sanki beni suçlamaktan vazgeçmiyor-muş gibi aynı ses tonu. Hepsi beni aynı şekilde kahrediyor.

Avluyu geçip demir kapıyı açtım. Anneannemden bir hediye, dedim ve resmi uzattım. Aptal, ne yapacağını bilemeden bana bakakaldı, bence duydukları onca hikâyeden dolayı bizden korkar olmuşlardı ama bana göre hava hoştu, insanlar sana üzüleceğine senden korksun daha iyi. İş arkadaşı daha zekiydi, ben avlunun kapısını açar açmaz kamerayı açtı. Bir süre sonra sersem de tepki verdi, resmi aldı ve kapatamayayım diye kapıyı tuttu. O benimle konuşurken kapıyı ittirdim ama ne dediğini duymadım çünkü yalnızca elini biraz daha sağa kaydırmasını sağlayabilirim kapatırken parmaklarını kırabileceğimi düşünüyordum. Bir şeyler anlamış olmalıydı ki gözlerine baktığımda birden kapı elini yakmış gibi geri çekildi.

Yeniden eve girdiğimde ihtiyarın odada olduğunu duydum. Sesten anlaşıldığı kadarıyla ölüm tencerelerini karıştırıyordu. Kullanmadığımız için paslanmışlardı ama onları hurdacıya satmak istemedik çünkü insanın ne zaman içine yan yatmış bir ceset sığan bir tencereye ihtiyacı olacağı belli olmazdı. Ayrıca ihtiyar, kaybolmuş bir hâlde titreyerek gelen ölüleri orada saklıyor ve başlarını sokacak yerleri kalmaz diye tencereleri ellerinden almaya kıyamıyor. Çamur, kir ve kana bulanmış hâlde çalılıklardan geçtikten sonra eve varıyorlar, hepsi titriyor ve korkuyor, kim bilir neler gördüler ve o mezarları ne kadar eşmek zorunda kaldılar. İhtiyar ıstırabları bitene kadar saklanacak bir tencereleri bile olmamasına üzüyor.

Kedileri beslemek için arka bahçeye çıktım. Yazları evde çok vakit geçirmiyorlardı, bostandaki incir ağacına tırmanmayı ya da serinlemek için vadiye inmeyi tercih ediyorlardı

ama iyi olduğumuzdan emin olmak ve karınlarını doyurmak için her gün geliyorlardı. Onlara kuşları ve kertenkeleleri rahat bırakmalarını, yeterince yiyecekleri olduğunu ve aç kalmayacaklarını söylemiştik. Bazıları beni görünce deli gibi miyavlamaya başladı, bazıları da başlarını kaşımam için yanıma geldi. Taslarını doldurdum, hava kararana kadar orada aylaklık ettik çünkü bu evde zaten midenizdeki öfkeyi ısıtıp ısıtıp önünüze koymak dışında yapacak pek bir şey yok ve ben bunu çoktan çözdüm.

İhtiyar mutfakta masayı kurmuştu. Muşambanın üzerinde üç tabak, üç bardak ve üç parça ekmek vardı. Annene de bir tabak koydum çünkü huzursuz görünüyor, dedi ihtiyar. Ben annemi hatırlamıyorum. Anneannem yüzlerce defa fotoğraflarını gösterdi, ne zaman kederlense ya da sinirlense, ki bu evde bu ikisi aynı şeydir, onları sakladığı kurabiye kutusundan çıkarır. Bana fotoğrafları gösteriyor ama ben ona karşı ne sevgi ne minnet ne de başka bir şey hissediyorum çünkü fotoğraflardaki genç kızdan neredeyse iki kat daha yaşlıyım ve o kızın annem olabileceğini düşünmüyorum. Biraz kin beslediğim doğru ancak bu bana anneannemden geçmiş. Ayrıca bir genç kızın kıyafetsiz parasız kendi rızası olmadan götürülmesi beni öfkeliyor, tek bildikleri bir arabaya binip gittiği, bir daha da kimse onu görmemiş.

Yemek bitince tabakları yıkadım, azizelerin mumlarını söndürdüm çünkü erişebilecekleri yerlerde tehlikeli bir şey asla bırakılmamalıydı, sonra da odama çıktım. İhtiyar çoktan yorgun köpek gibi horluyordu. Kıyafetlerim yere fırlatılmıştı, yatağın altından görünenler dışında hepsini topladım çünkü insan bir kere tuzağa düşerse kendi kabahati değildir ama dört beş defa düşerse öyledir ve benim bunu öğrenmem zor oldu ama artık uyguluyorum. Hemen uykuya daldım ve dış kapının vurulduğunu duyana kadar uyanmadım. Güneş

doğmuştu ama birinin gelmesi için henüz erken bir saatti. Kalkıp merdivenlerden indim. İhtiyar eşikteydi, insanları korkutmak istediğinde yaptığı gibi saçlarını açık bırakmıştı.

Adam o kenara çekilince kapıdan girdi ama sadece birkaç adım attı. Merdivenin başında beni görünce gözlerini kaçırdı. Durduğum yerden korktuğunu hissedebiliyordum ama ona acımıyordum çünkü içindeki yalnızca korku değil, kibir ve aşağılamaydı. O saatte hava çok sıcak değildi ama alnı ve koltuk altları terden sırılsıklamdı. Dudakları sanki hastaymış gibi kurumuş ve morarmıştı ama hasta değildi, olmadığını biliyordum, tek sıkıntısı bizi her gördüğünde boğazından yükselen utanç, tiksinti ve korku karışımı bir şeydi.

Ne istiyorsun, dedi ihtiyar dilinde toplayabildiği bütün küçümsemeyle. Adam bakışlarını yere indirerek özür dilermişçesine konuştu ama ihtiyar biraz üstüne gitse içinde tuttuğu kibrin dışarı çıkacağını biliyordum. Çocuğunki hazır mı diye sormam için Emilia gönderdi beni, cumartesi günü sınavı var da, dedi. Gazeteciler buradadır diye gelsem mi gelmesem mi bilemedim ama kasabada dün gece otele giderken arabalarının bir virajda yoldan çıkıp hurda olduğunu söylüyorlar, diye devam etti, taramalı tüfek gibi konuşuyordu. Emilia seninle konuştuğunu, sadece gelip teslim almam gerektiğini söyledi.

Ona yaklaştım ve biraz korkudan biraz da saklamaya çalışsa da tiksintiden ürperdiğini fark ettim. Anneannem niye sana yardım edecekmiş ki, diye sordum. Yüzlerimiz çok yakındı. Çocuk için, dedi, ellerindeki teri pantolonuna sildi. Ben gazetecilere bir şey anlatmadım, diye devam etti. Çoğu kişi bir şeyler uyduruyor, dedikodu yapıyordu ama Emilia'yla ben öyle şey olmaz diyorduk. Her gün geliyorlardı, senin çocukluğunla ve annenin kaybolmasıyla ilgili sorular soruyorlardı, bazıları da televizyona çıkabilmek için akıllarına gelen her şeyi söylüyordu ama ben öyle şey olmaz diyordum.

Oğlun için bir şeyim yok ama senin için var, diye kestirip attı ihtiyar, bu kadar saçmalık ve yalandan sıkılmıştı artık. Bizi girişte yalnız bırakıp mutfağa gitti. Adam bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı, kibri artık göz kırpmaya başlamıştı ama henüz dışarı salmak istemiyordu. Terli koltuk altlarının kokusu evin yoğun atmosferiyle karışıyordu. İhtiyar geri döndü ve ona bir fotoğraf uzattı. Dün gece sana bir mesaj gönderdiler, dedi. Sizi beklediğini söylememi istiyor. Adam fotoğrafı alarak kafası karışmış bir hâlde baktı. Fotoğrafta kasabadan birkaç çocuğun yanında annem vardı. O da fotoğraftaydı, yıllar içinde gıdısı çıkmıştı ama sersem suratı aynıydı. Neden bahsettiğini bilmiyorum, dedi kalan gururuyla fotoğrafı geri verirken. Öyle bir biliyorsun ki, diye cevap verdi anneannem ve adam kibirini daha fazla içinde tutamadı, ondan geriye kalan tek şey İsa'yı taşıyanlar gibi titreyen elleriydi. Çıkmak için arkasını dönünce bana çarptı, yüzü önce morarıp sonra beyazlaştı ve gömleğinin yakası terden sırılsıklam oldu.

Sokak kapısı gitmesini engellemek için çarparak kapandı. Sıcak ve yoğun bir hava dalgası etrafımızı sardı. Mutfakta dolabın içindeki bardaklar ve tabaklar birbirlerine çarpmaya başladı. Üst kattan sürüklenen mobilya ve açılıp kapanan çekmece sesleri gelmeye başladı. Bütün ev bizim gibi öfkeliydi, bu her bir fayansta ve tuğlada hissediliyordu. Adam kapının yanında donakalmıştı, terliyor ve titriyordu ancak hareket edemiyordu. Dudakları üşüyormuş gibi titriyordu ama o saatte güneş çoktan acımasızca vurmaya başlamıştı ve sokaktan alev gibi bir hava geliyordu.

İhtiyar, elini koluna koyunca son aylarda olup biten her şey bir anda zihnime doldu. Tutuklanma sorgu annenin göz yaşları basın toplantıları çocuk çocuk çocuk. Kapıyı açık bıraktım ve çocuk kendisi çıktı dedim çöpü attıktan sonra kapıyı kilitlemeyi unuttum dedim on iki saatten fazla süredir